

Abstrakt

Mezinárodní rozvojová spolupráce tvoří součást mezinárodních vztahů a politiky již od 50. let 20. století, kdy se institucionalizovala pomocí mezinárodních organizací. Míra zapojení globálních aktérů se postupně měnila v závislosti na vývoji rozvojových paradigmat, nicméně i přes dosažené úspěchy byl mezinárodní přístup čím dál častěji terčem kritiky. Kritici jí zejména vytýkali zobecňující metodické přístupy, které nereflektovaly specifické místní podmínky a nedokázaly tak prostředky rozvojové spolupráce dostatečně adaptovat. Centralizované programové postupy vedly k nejasným výsledkům a zároveň se začaly prosazovat lokální programy. Navzdory růstu lokálních přístupů k rozvoji však stále neubývá mezinárodních iniciativ. Tato práce se snaží ukázat výhody a přínosy mezinárodních programů oproti lokálním programům na příkladu jejich vlivu na vzdělávací systémy v rozvojových zemích a zodpovídá následující výzkumnou otázku: Jaké výhody přináší mezinárodní organizace a instituce národním vzdělávacím systémům? Na základě zúčastněného pozorování vzdělávacích programů na Filipínách a v Myanmaru diplomová práce vyhodnocuje přínosy mezinárodních rozvojových programů na příkladech dvou mezinárodních nevládních organizací, konkrétně Asia South Pacific Association for Basic a Adult Education (ASPBAE) a Save the Children. Práce předkládá konkrétní přínosy přítomnosti mezinárodních organizací v rámci prosazování politických zájmů a posilování místních kapacit.